

живѣе известно време въ Варшава, после въ Петербургъ, а 1851 предприема второ пътуване до Испания.

Следъ връщането си въ Русия живѣе въ Петербургъ и неговитѣ околности. 1854 написва автобиографията си. Още 1836—39, по поръчка на императора Николай Павловичъ, се е занимавалъ съ пѣние въ Придворната пѣвческа капела, и написва за нея една Херувимска пѣсенъ. Отъ това време датира неговия интересъ къмъ църковното пѣние. Около 1856 го занимава мисълта да се залови съ хармонизирането на древнитѣ църковни напѣви, като приложи къмъ тѣхъ западнитѣ тоналности. Той хармонизира ектении, една литургия и „Да исправится молитва моя“ за три гласа. За да осъществи въ по широкъ размѣръ намѣренията си за хармонизиране обиходнитѣ мелодии върху западна основа, Г. отива да се занимава при Денъ, въ Берлинъ, където неочаквано почива. Значението на Г. за руската музика се състои въ това, че той пръвъ набелязва националната насока на руската музика, използвайки народнитѣ пѣсни съ самобитната тѣхна техника, мелодическа красота и ритмическа особеност. Но да се твърди, че той е създател на единъ чисто националенъ руски стилъ е преувеличено, защото въ неговитѣ творби има елементи и явни влияния отъ нѣмскитѣ романтици: Веберъ, Шпоръ, Менделсонъ и особено Маршнеръ, а въ оркестровата техника много заимствувания отъ Листъ и Берлиозъ. Освенъ дветѣ опери и поменатитѣ погоре оркестрови и църковни творби, Г. е писалъ още: фантазия „Комаринская“ — 2 испански увертюри, една „Валсова фантазия“ и музика къмъ пиесата „Князь Холмски“ (Куколкинъ) — за оркестъръ, менуеъ за струненъ квартетъ, „Патетично трио“ за пиано, кларинетъ и фаготъ, единъ струненъ квартетъ, единъ клавириксетъ, съ струнни инструменти; вариации, мазурки, валсове и фуги (около 40 пиеси) — за пиано; 2 „Пѣсни на раздѣлата“ за женски хоръ и оркестъръ, една кантата за коронавясането на Николая I — за теноръ-соло, хоръ и оркестъръ, „Великъ е нашиятъ Богъ“ — за смѣсенъ хоръ и оркестъръ, „Нощни кржгове“ за басъ и оркестъръ, „Таранте-

ла“ за хоръ и оркестъръ, „Молитва“ за мецосопранъ и оркестъръ, 6 вокални квартета, повече отъ 80 пѣсни, романи и дуети — и единъ терцетъ съ пиано, както и брошурата „Бележки върху инструментацията“.

Глински, Матеушъ — Glinski, Mateusz — полски компонистъ, музикаленъ критикъ и диригентъ, род. 1892; отъ 1924 редактира месечното списание „Muzyka“. Композиции: соната за пиано, Музикални иллюстрации къмъ „Орлето“ на Едмонъ Ростанъ, между другото инструментиралъ и довършилъ баладата на Фр. Листъ — „Слѣпиятъ пѣвецъ“ (1926). Редактира и серия монографии върху полската музика.

Глисандо, ит. Glissando — „плъзгайки“ — начинъ на изпълнение на много бързи гамови пасажии при клавиесина, старитѣ клавири и педалнитѣ арфи — чрезъ плъзгане на единъ прѣстъ по краищата на клавишитѣ (кордитѣ). Този, съ малка художествена стойностъ, ефектъ се реализира и на дешнитѣ пиана, но значително по-трудно, и то само въ C dur, ала въ композициитѣ за пиано на модернитѣ автори той се още среща. При струннитѣ инструменти, Г. означава гладко свирене, безъ акцентирание при пасажитѣ, а при пѣнието е портаментото (гл. т.).

Гловеръ, Сара — Glover, Sarah — основателка на тѣй наречената „Tonic-solfa“ (гл. т.) метода, родена 1785 въ Норвичъ, умр. 20 окт. 1867 въ Малвърнъ, писала ръководства по тази система.

Глозадостъ, исп. Glosados или Glosas — сж наричали испанскитѣ органисти и клавиесенисти отъ XVI ст. творенията, които сж били компонирани върху една зададена тема (позната мелодия), която се развивала, украсявала и варираше.

Глозъ, фр. Glose — творби отъ испанската класическа школа, приближаващи се до италиянскитѣ ричаркари (гл. т.).

Глория, лат. Gloria — „Слава“. Началната дума на „Хвалебната пѣсенъ на ангелитѣ“ (Himnus angelicus) въ голѣмата „Доксология“ (гл. т.) — втората частъ (хоръ) на католическата музикална меса (литургия).